

Sygn. akt II CSK 780/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 17 listopada 2016 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 98 716,78 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi jednak niż maksymalne odsetki za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2016 r., w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego.

W skardze kasacyjnej pozwany powołał podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do przyjęcia wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, w jego ocenie, pokazuje rażące naruszenie art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c. w związku z art. 95 ust. 1a pr. bank., jak i art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. W jego uzasadnieniu podnosi zastrzeżenia do dokonanej przez Sąd wykładni tych przepisów, które wypełniają powołaną podstawę skargi kasacyjnej. Odwołanie się do stanowisk orzecznictwa dopuszczających możliwość objęcia skargą kasacyjną art. 328 § 2 w związku z art. 391§ 1 k.p.c. nie stanowi argumentu za występowaniem nieprawidłowości

w zaskarżonym wyroku. Rozkład ciężaru dowodu dla podważenia prawdziwości dokumentów został wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, również w odniesieniu do wyciągów z ksiąg banków. Brak we wniosku argumentów przemawiających za odmiennym stanowiskiem Sądu Apelacyjnego. Przyjęte zostało także, że uzasadnienie wniosku powinno się skupiać na „oczywistości” skargi, nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17 niepublikowane). Twierdzenie o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów prawa materialnego i postępowania oraz jego wpływie na treść rozstrzygnięcia nie było uzasadnione, są one wyrazem subiektywnej oceny zaskarżonego rozstrzygnięcia. Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj